

[Erik Eriksen.]

af en særegen og grel karakter. Jeg tør ikke bestride, at dette kan have sine tilhængere også indenfor erhvervslivet, nemlig de kredse, der nyder fordele af det. Her står vi overfor noget til en vis grad farligt i tiden: hele denne tendens fra visse partiers side til blankt at ville godkende snævre, faglige standsinteresser. Det er det, „Frederiksborg Amts Avis“ forleden dag kaldte for en slavetankegang, og gjorde det med rette. Jeg tror, vi gør vel i, ikke blot at være opmærksom herpå, men også på vagt heroverfor.

Vi fra venstres side mener, at tiden nu er inde til et stærkt anslag mod hele denne restriktionslovgivning, også fordi systemet for en stor dels vedkommende er udsprunget af misforholdet mellem de forskellige valutaer. De er nu i bedre harmoni, således at disse enkelte valutaer kan ombyttes i højere grad end før, og dette giver os også mulighed for at komme bort fra den kunstige handel, som vi nu har i de tosidede handelsaftaler, hvor der, om jeg så må sige, skal handles i lige balance. Vi fra vort partis side lægger overordentlig stor vægt på, at der fra Danmarks side — og det vil jo sige på regeringens initiativ — også gennem internationale forhandlinger ikke blot sker det, at man støtter, men i virkeligheden selv fremfører disse tanker. Der er ingen lande, der har større interesser i en mangesidet handel, end vi har. Vi vil altså henstille til regeringen, at den viser dette initiativ, også udadtil i det internationale samarbejde, hvor mulighederne måtte være derfor. Men vi vil altså også have et initiativ indadtil. For se, sker der ikke lempelser og lettelser af meget væsentlig natur netop nu, hvor valutaerne har fundet leje i en større indbyrdes harmoni, hvor vi gennem Marshallhjælpen har en dollarreserve, hvor Amerika er begyndt at give toldlettelser, således som der blev givet meddelelse om det forleden dag, nu, hvor vi kort sagt står overfor et nyt og betydningsfuldt kapitel i verdenshandelens udvikling — benytter vi ikke dette tidspunkt, så er det utvivsomt rigtigt, at så kan der gå år, inden vi kommer til det. Der er lagt et visitkort ind gennem vor dørsprække, og vi bør kende vor besøgsestid.

Der er naturligvis en hel del enkeltheder, som vil komme frem ved vareforsyningslovens behandling, men hovedlinien må for vort vedkommende være den, jeg har peget på, også fordi importmonopolerne, som vi kender dem, ikke giver den priskontrol, der er nødvendig efter devalueringen. Videre

vil jeg gerne sige i relation til det, jeg har sagt om den administrative indflydelse, at det kan ikke synes rimeligt at beholde alle de bemyndigelser, som på en eller anden måde griber ind i produktionen, og en mindretalsregering kan i den nuværende situation ikke med føje forlange dette forhold bevaret. Det er et lyspunkt, at administrationens opgaver nu kan indskrænkes i følelig grad. En uhyre mængde mennesker har været beskæftiget på disse områder, og penge koster det da forresten også. En og anden vil måske sige, at det er det mindste, langt værre er det evindelige rejseri, som vi kender fra det ganske land, ind til administrationen for at få klaret selv de mindste ting. I virkeligheden belastes folkestyrets anseelse herigennem på en måde, som det ikke kan være tjent med. Dette er også en side af sagen, jeg skal blot nævne den.

Det er min opfattelse, at der i alle kredse af befolkningen nu forlanges den størst mulige sparsommelighed, forlanges, at staten skal spare på alt uproduktivt arbejde, med andre ord, at den tid nu må være forbi, da det kan siges, at det er ligegyldigt, om vi barberer hinanden, graver grøfter eller bygger nye fabrikker.

Det nye finanslovsforslag budgetterer jo kun ca. 10 mill. kr.s overskud. Finansministeren pegede i denne forbindelse på den stigning, der har fundet sted på budgetterne fra krigens slutning til nu. Læser man nu i forbindelse hermed statsministerens åbningstale, er der i hvert fald een ting, som ikke kan findes, nemlig sparsommelighed.

Regeringen bebuder her en hel del ting, som den ønsker gennemført — altså men noget, der ikke blot repræsenterer en betydelig opfindsomhed, men som koster mange penge. Jeg kan ikke lade være med at sige, at det i det hele taget er noget, der er karakteristisk for denne genopbygningsregering, at den — med skyldig hensyntagen naturligvis til kommunisterne — altid først understreger den beskæftigelsesmæssige og sociale linie og lader det produktionskabende komme i anden række. Det fremgår af både åbningstalen og af det skrift, der blev udsendt efter den socialdemokratiske jubilæumskongres, med den forjættende titel „Vi skal videre“, med al ønskelig tydelighed, og jeg kan i parentes bemærket ikke lade være med at gøre den bemærkning, at den indledning, som den højtærede statsminister har skrevet i denne tryksag, på en måde minder mere om et valgprogram end om et jubilæumsepos.

Jeg spørger altså: Kan vi uden tanke på besparelser komme videre, sådan som paro-